

KAUNASSAPIEN

AŽUOLYNO

BIBLIOTEKA

Juoda arbata su truputėliu viskio.
Gėrimo nuotaika - kai norisi tiesiog išjausti savo jausmus, savo kančią, pergyventi gyvenimo sunkumus be jokio palengvinimo.

Balta arbata su saldžiais vaisiais ar rožių lapeliais, su viltimi, kad geresnės dienos ateis.
Gėrimo duoda jausmą, kad esi ne vienas, o su draugais ar pažįstamais, kurie jaučia tą patį.

Persikų ice tea su daug cukraus.
Gėrimo nuotaika - penktadienį po darbo, po sunkios užduoties, tiesiog atsipalaiduoti ir pailsėti.

Earl Grey juoda arbata su pienu ir tabaku.
Gėrimo nuotaika - pasėdėti ant terasos per pertraukėlę po gero darbo, gal ne darbo vietoje, kai pailsi padaręs kažką teisingai.

Juoda arbata su braškėmis ir šiek tiek cukraus.
Gėrimo nuotaika - kasdien, kai būna neutrali nuotaika; mieste su draugais per niekuo neišsiskiriančią dieną; važiuojant automobiliu ir prisimenant, kaip gera tiesiog egzistuoti.

Juodoji arbata. Paprasčiausia, universali arbata, galinti sukelti daug emocijų ir įvairių skonių.
Tamsi, niūri, bet su viltimi, kuri gali nuvesti tiek į aukštumas, tiek į gilumas.
Gėrimo nuotaika - bet kada, visada galima atrasti kažką.

Rožių lapų arbata, bet koncentruota. Stipraus skonio gėrimas, galintis nuplauti širdgėlą, gėdą ar atgavinti dieną.

arbatos skonis (2004) // the taste of tea

Kaip ir nurodo pavadinimas, filmas persmelktas smulkiausių pojūčių, kurie dirgina jusles net per ekraną. Visi spalvų tonai sugaudyti neatsitiktinių detalių kupinuose kadruose taip svajingai, kad tiesiog paskesti toje be galo jaukioje erdvėje. Taigi, kai pasilieki tamsoje, veikėjams akimirksniui užgesinus šviesas, iškart pasiilgsti to išskirtinio pasaulio matymo, kurį siūlo filmas. Tai filmas, prie kurio prisiriši kaip prie namų, nes veiksmas ir susitelkia vienoje vietoje, vienoje šeimoje. Jų kasdienis laikas namie spinduliuoja harmoniją, kamerasi pastebinti ne tik ten gyvenančius žmones, bet ir tuščius tarpus tarp jų, tą belaikę namų erdvę, kuri nuolatosis užpildoma vis ~~kitais~~ kitais. Ne veltui namai taip dažnai fiksuojami iš lauko, žvelgiant į terasą, taip suploninant ribą tarp vidaus, uždaros erdvės, ir gamtos, kadangi ji aprėpia tokia didelę veikėjų pasaulio dalį: neįžengiamas miškas, kuriame mergaitė atlieka savo slaptą misiją; lietus, kuris leidžia vaikiniui suartėti su savo mylima mergina. Ir pabaigos titruose dar kartą pasirodančios lokacijos žemina veikėjų gyvenimus – nors šįsyk jose jau nematomi žmonių veidai, tačiau iš karto susieji su ten įvykusiais išgyvenimais. O visi tie atsitikimai, vilkti į kasdieniškumo rūbą, iš tiesų yra itin kurioziški ir, atrodo, priklauso išskirtinai šio filmo pasauliui bei jo logikai. Tikriausiai todėl taip ir traukia, tiesiog užburia dėdės pasakojimas apie jį persekiojusį jakudzos vaiduoklį ar robotais persirengusių vaikinių pokalbis traukinyje.

ŽIŪRĖČIAU

ŽIŪRĖČIAU

ŽIŪRĖČIAU

KAUNASSAPIEN

paklausiau Zan Hoffman
kodėl jis be batų

30 MIN. TYRUMO

ne apie pėdas – apie

KAUNA

basos pėdos = antenos
gatvės kalba per odą

KAUNAS kaip rūšis
KAUNASSAPIEN

